

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Az Úr a te gyógyítód.

Egy kép lóg az ágyam mellett. A kép négy alakot ábrázol. A négy alak a világosság különböző fokát tárja elénk, mint mikor a teljes sötétségből, az éjszakából kezd derengeni a hajnal. A szürkület-től halad, a halvány lilán, rózsaszínen keresztül, a hajnalpirig.

„Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.”

A kép egy beteg ifjú anyát ábrázol. Mellette ül, kezébe temelve fejét a férje, ott áll mellette kis leánykája is. A beteg nőnek és gyermekének szeme egy fénykévével körülvelt alakra szegeződik — az áldott orvos. A kép címe: „Az Úr a te gyógyítód.”

A férfi nem lát semmit. Arcát kezébe temeti és sir. Nem is akar látni. Szívét elfogja a sötét fájdalom. Ott van előtte a halál, mely el akarja vinni azt, akit ő szeret. Sötét van benne, sötét van körülötte. Éjszaka.

A gyermekben már kezd derengeni, még meg nem érti, fel nem fogja azt, amit lát, de tágra nyitott szeme telve csudálattal, úgy függeszti a fényes alakra.

A fehér sápadt nőalak mily mást lát és mily másképp látja. Őt már nem köti semmisen a földhöz. Arca az Úr felé fordul, szeméből túlvilági fény árad, mely szinte egy sugára az Urat körül sugárzó fénynek. Számára megszűnt a világ minden csábjával, ő csak az Urat látja és tőle várja gyógyulását. „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága...” Siró férje már nem vonja vissza, kedves gyermeke sem öröm többé számára, az útja biztos, egyenes, felfelé vezet — „minél tovább halad, annál világosabb lesz — a teljes délig.”

És ott áll az Úr. Szeretettel hajol fölé. Kezét felé nyújtja. Ők összetartoznak: „Te ma velem leszel a paradicsomban.” És ebben az orvosban a beteg nem csalódhat. Teste meghal, de lelke élni fog: „Imé, mindent újjá teszek.”

A szobában világos van. Áldott világosság. Csak a férfi számára van sötét éjszaka, csak a férfi nem látja.

„Az Úr a te gyógyítód” is.

A beteljesült kívánság.

A falu végén, egy kis kunyhóban lakik a hadirokkant Bungós népes családjával. Boris, a legidősebb leány, tizenegy éves — a többiek, mint az orgonasipok, következnek utána. A négy kicsi most is ott játszik a homokban. Erőtől duzzadó, vidám, egészséges gyermekek; szépségüket a szedett-vedett, piszkos ruházat sem rútit-halja el.

A maga gyermekei ezek a kedves gyermekek? — kérdezem a ház előtt sürgölődő Bungósnétől csendes hangon, hogy a kis kópék el ne bízzák magukat.

— Sajnos, az enyém valamenynyi! A szegény embernek mása nincs is, csak gyermeke — volt az asszony keserű válasza.

— Nos és nem örül nekik Bungósné? — kérdezem.

— Hogy örülök-e? Örülnék egynek-kettőnek, de ennyi éhesnek keresni a kenyeret! — Bár venne el a jó Isten belőlük vagy kettőt. — Azzal vette a kapáját és elment a házból. Egy búcsú szava sem volt a gyermekekhez.

Boris, a legidősebb, kelletlenül zsörtölődve kergette be a két legkisebbet. Azok hozzásimulva kérelgették: „Boriskánk, jók leszünk, ne zárd ránk az ajtót.”

— Félek, ha az ajtó be van zárva kulccsal — súgja a hároméves, fürtös fejű kis Zsuzsika.

— Éhes vagyok, gyere vissza három órára — sóhajtja a ragyogó szemű Miska.

— Hát még mit nem, majd kétszer taposom miattatok a sarat az iskolából — mihasznák. A tűz már ég a tüzhelyben, tesztek is még rá — alo be! játszani.

— De mikor olyan füst van — sir a kis Zsuzsi — úgy csipi a szememet. Könnyes szeme tele van

kéréssel, amint Boris után szalad.

De Boris könyörtelenül becsapja az ajtót és kulccsal rájuk zárja. — Ezekkel a mihasznákkal annyi vesződésem van. — Jól mondja a mama: miért is nem vesz el az Úr Isten belőlük, vagy kettőt.

Jó késő van mire Boris hazavetődik az iskolából. Előbb bejárja barátait, útközben is játszik, lustán báméskodik — végre nagy lassan mégis csak haza ér. — De milyen csendesek ma ezek odabent; de jó, hogy elaludtak.

Csikorog a kulcs a zárban, kinyílik az ajtó. De mi van itt? Majd elszédül a feléje áradó szénegáztól. A szoba tele van füsttel, látni sem lehet. Szalad az ablakhoz, hogy kitárja. Valamiben megbotlik — Miska mozdulatlan teste fekszik a földön, élettelenül elnyúlva. Kissé távolabb, a láda mellett, a kis Zsuzsika — két kis keze a szemére nyomva, mintha dörzsölné, mintha most is kérelgetné testvérét: „Ne csukd be az ajtót, félünk.”

Most lép be az anya, kinek reggel egy búcsúszava sem volt gyermekeihez, úgy tekintette őket, mint nehéz terhet. Ott áll megkövülve, tágra nyílt szemeiben a hirtelen ítélet rémületével. Eszébe jutottak reggel kiejtett rettenetes szavai. „A szív teljességéből szól a száj.” Az Úr hallotta és komolyan vette Bungósné szavait. Ugy történt minden, ahogy reggel kívánta magának.

Sz. M.

BÚS ÉJSZAKÁK.

Sokszor kinyujtom jobbkezem
Bús éjszakákon,
S egy kéz fogását érzem,
Mikor nem várom.
Isten mivoltát emberész
Bár meg nem érti,
Velünk Ő híven egyre kész
Szent frigyre lépni.

Ford. Vargha Gyuláné.

Két kép prédikációja.

A festő komor színekkel és vonásokkal önarcképét festette meg. Reménytelenség, csüggedés árad felém az egész képről. Minden vonása mintha azt mondaná: Látod, hát érdemes élni; fárad, küzd az ember ebben a földi életben és azután? Ki tudja, mi lesz azután? — Igen, a kép hű képe a művész lelki világának. Ami a szívében, az van a szemében is. Reménytelenül, sötét szívvel járja az élet útját, mert nem ismeri és nem is akarja ismerni Megváltóját, Aki a sötét, nehéz utakat is fényessé, ragyogóvá tudja tenni.

A másik kép egy fénykép. Egy kedves léleknek a képe, aki már nincs az élők között. Mindennap látom a képet. Boldogságtól, örömtől, békességtől sugárzó szemek néznek onnét reám. Ajka mintha megszólalna s biztatólag mondaná: „Ne félj, csak higgy.“ Ez is hű képe az elköltözött lelki világának. Szívének minden dobbanása Megváltójáé volt. Odaadott Néki mindent s engedte, hogy Ő alakítsa, formálja életét, a sok szenvedésen keresztül. Arca a nehézségek között is mindig ragyogó volt, s ezért tud most még a fényképe is biztatni, bátorítani, hogy érdemes a Megváltónak élni és Néki mindent odaadni. Az Úr volt pásztora és épen ezért sohasem szűkölködött.

Nékem nagyon sokat mond ez a kép. Vajjon miről beszél a mi arcunk és a mi képünk? Biztat, bátorít, vagy csüggedést, reménytelenséget ébreszt a szívekben? Oh milyen fontos, hogy békesség, boldogság legyen a szívünkben, hogy ez áradhasson életünkön keresztül, mert nagyon sok a csüggedt, kereső, vágyakozó lélek, akik nem ismerik a boldogság útját, s várják, hogy valaki megmutassa nékik.

Miről tesz bizonyosságot a te életed? M. G. d. t.

Fényleni.

Nemrég láttam egy fénylő színekkel befestett mentőövet. Csillogott, ragyogott és nagyon alkalmas volt arra, hogy meglássa a fuldokló a sötét habokban. Közönséges mentőövet nem látnának meg a sötétben, de ezt igen.

Aki lelket akar megmenteni, az ragyogjon a szent örömtől, akkor meglátja a megsomorodott lélek és elfogadja az üzenetet.

Késő!

Moody lelkész beszélt el a következő megrázó történetet. Egyik összejevetel befejezésekor azt monddta, hogy ha volna a jelenlévők között valaki, aki át akarná magát adni az Úr Jézusnak, álljon fel. Egy férfi állt fel. Moody örült neki, oda ment hozzá és megfogta a kezét: „Most elhatározta, hogy Istennek enged, ugy-e?“ „Ezt szeretném,“ felelte az. „Elhatároztam, hogy keresztyén leszek. Csak egy akadályom van: az emberfélelem.“ Megnevezte egyik barátját és így folytatta: „Ha ez ma itt lett volna, nem állottam volna fel; és attól félek, ha majd meghallja, hogy mit tettem, ki fog gúnyolni, nekem pedig nem lesz bátorságom ahhoz, hogy bizonyosságot tegyek az Úrról.“ Moody azt felelte: „Az Úr Jézus méltó arra, hogy vallást tegyünk róla!“ „Nékem azonban nincs bátorságom hozzá,“ mondotta az és egész testében remegett. Moody imádkozott vele és úgy látszott, mintha az az ember a menny kapujánál állana. A Szentlélek hatalmasan munkálkodott benne, ő azonban nem szolgáltatta ki magát teljesen az Úrnak, mert „nem volt bátorsága“ hozzá. Végül,

mintha a Lélek is elhagyta volna. Újra felkereste ismerőseit és folytatta a régi hanyag életmódot. Hat hónap múlva azt a híradást kapta tőle Moody lelkész, hogy jöjjön hamar, mert halálán van és szeretné tudni, van-e még számára reménység most a tizenegyedik órában is. A lelkész a Szentírás alapján azt mondhatta néki, hogy még megmenekülhet, ha mint szegény bűnös hittel megragadja az Úr Jézust.

Ezentúl naponként meglátogatta a beteget és imádkozott vele. Minden várakozást felülmúlva, a férfi meggyógyult. „Ha most majd elég erős lesz ahhoz, hogy az istentiszteleteken résztvehessen, úgy-e, majd bizonyoságot tesz az Úrról?“ — kérdezte tőle a lelkész. „Megfogadtam Istennek, hogy Neki fogok szolgálni, ha meggyógyulok; azonban most még nem hajthatom végre ezt a szándékomat. Jövő tavaszra más vidékre költözöm, ott birtokot veszek és letelepszem, akkor majd valódi keresztény leszek.“ „Hogyan merészel így beszélni?“ — kérdezte Moody. „Honnan tudja, hogy egyáltalában éle még akkor?“ „Még sohasem éreztem magam olyan jól, mint most és bizonyosan tudom, hogy még éveket fogok élni.“ „Kisérti Istent!“ — mondotta Moody és még egyszer komolyan kérte, legyen határozott keresztényénné. „Nincs bátorságom ahhoz, hogy barátaim előtt bizonyoságot tegyek az Úrról.“ „Barátom, ha itt nem mer vallást tenni az Úr Jézusról, másutt sem fogja Néki adni magát, kérem, döntsön most azonnal!“ „Mit törődik annyit az üdvösséggel? Ha elveszek, az az én dolgom. A felelősséget vállalom.“ Moody hallgatott és elment. Körülbelül egy hét múlva ennek a férfinak a felesége sírva állott Moody ajtajánál. „Az orvosok azt mondták, férjem számára nincs már mentség.“ „Talán beszélni óhajt velem?“ —

kérdezte Moody. „Nem!“ „Akkor miért hív hozzá engem?“ „Ó, nem tudom végignézni, hogy így haljon meg! Azt mondja, hogy már el van készítve számára a kárhozat, hamarosan a pokolba fog kerülni.“ Moody elment az asszonnyal, de mikor a szobába lépett, a beteg a fal felé fordult. Moody beszélt hozzá, azonban nem kapott választ. Végül a beteg szeméi közé nézett és megkérdezte: „Azt sem akarja megmondani nékem, hogyan áll a dolga?“ Erre megfordult a haldokló, borzalmasan merev tekintetét a lelkészre szegezte, azután a kályha felé intett. „Szívem oly kemény, mint az a vas ott. Már késő! Sorsom meg van pecsételve. Rövidesen a pokolba kerülök.“ Moody bátorította, hogy még most is megragadhatja a kegyelmet, ha akarja. Azonban ezt a feleletet kapta: „Ne gúnyolódjék, én azt jobban tudom.“ Moody minden ígéretet felsorolt, amely megmentésének lehetőségéről szólt, azonban mindent visszautasított. „Krisztus sokszor vont magához, de nem akartam menni, most már késő!“ Mikor Moody látta, hogy semmire sem mehet vele, térdre esett. „Imádkozhat a feleségemért és a gyermekeimért, de érettem ne vesztessze az idejét. Késő minden.“ A lelkész megpróbált imádkozni, de úgy tetszék néki, hogy a menny zárva maradt; felkelt tehát és elbúcsúzott barátjától örökre. Az pedig ezekkel a szavakkal az ajkán távozott: „Az aratás befejeződött, a nyár elmúlt és én nem menttettem meg!“ Elment az örökkévalóságba. Meg kellett jelennie Krisztus ítélőszéke előtt.

Krisztus nélkül élt, — Krisztus nélkül halt meg. Krisztus nélkül helyezték a koporsóba és Krisztus nélkül temették el. Milyen sötét és szomorú kép! — Barátaim, gondoljátok meg: az aratás befejeződik, a nyár elmúlik és közöttetek is még sokan vannak, akik nem menttetek meg!

Ha tudtam volna.

Ha tudtam volna — suttogta reménytelenül egy fiatal leány anyja halálos ágya mellett. Anyja szívét megtörte rendetlen életével. „Ha tudtam volna, hogy ilyen nagy árat kell fizetnem, nem így éltem volna”.

„Ha tudtam volna” — kiáltott a szerencsétlen spekuláns, amikor szerencséje váratlanul összeomlott. „Ha tudtam volna, hogy ez a vállalkozás engem és a családomat ilyen nyomorúságba dönt, inkább megelégedtem volna avval, amim van.”

„Ha tudtam volna” — sóhajtott egy keményszívű gazdag, fia sírjánál, akit nyomorban és szegénységben hagyott meghalni. „Ha tudtam volna, hogy ilyen nyomorban van, segítettem volna rajta és inkább mindenemet feláldoztam volna.”

Ha egyszer eljön az ítélet napja, sokan lesznek, akik kétségbeesetten fognak így kiáltani: „Ha tudtam volna, hogy Isten, örökkévalóság, ítélet, nem csak üres szavak, hogy Jézus Krisztus megváltó és hogy a bűnnek megvan a büntetése, akkor megtértem volna!..”

Okos Istentisztelet.

Róm. 12 : 1.

Egy előkelő uraság nagy falusi birtokán egy szakácsné szolgált. Egy napon, mikor hűségesen végezte munkáját, úrnője egészen felindulva lépett be a konyhába. „Mari,” szolt „most hallom, hogy maga bibliaórákra jár. Én ilyen kegyeskedőt nem tűrhetek a házamban. El kell innen mennie.” „Jó, ha úgy kívánja a nagyságos asszony, elmegyek,” válaszolt nyugodtan és csendesén a leány. De az úrnő nemsokára visszajött és

kérte Marit, hogy maradjon addig, míg ő másik szakácsnőt nem kap. „Ha úgy kívánja a nagyságos asszony, maradok addig,” volt a felelet. Mari időközben hűségesen végezte minden dolgát, nem zúgolódva és sóhajtozva, nem haraggal vagy bosszúvágygal. Ő az Úr kedvéért mehet is, maradhat is. S a megváltó iránt való szeretetből és engedelmességből, aki őt erre a helyre állította, dolgát szorgalmasan, hűségesen és pontosan végezte. Minden munkáját az Úrnak ajánlotta. Egész hivatásának belső lelki növekedését kellett szolgálni. A legkisebb munkát is istentiszteletnek tartotta és így boldog volt.

Hét hét után múlik, s az úrnő nem talál szakácsnét. Hogy komolyan keresett-e, azt persze Mari nem tudta. Nem is aggódik rajta. Egy szép napon végre ismét belép a konyhába az úrnő s egy kissé szégyenkezve így szól: „Mari, nem maradna meg nálunk egészen?” „De igen, ha úgy kívánja a nagyságos asszony,” volt az örvendező válasz. Most már röviden végezhetünk. Mari ott maradt és áldásává lett a háznak. — Lásd: sátoke az okos istentisztelet!

Mennyei örökség.

Egy csavargó örökölt 2000 pengőt, de a hatóság nem találta meg, hogy a pénzt átadja. Tovább koldult és aludt az erdőszélen és nem tudta, hogy gazdag ember lett.

Nincsenek így sokan? Megvan mindenki számára az üdvözet. És az emberek ahelyett, hogy elfogadnák, boldogok és elégedettek lennének, békéllenül, boldogtalanul élnek és későn tudják meg, hogy a mennyei örökséget megkaphatták volna.

ZSIDÓMISSZIÓ

Egy zsidóleány küzdelmei.

A „Zionsfreund“ közli egy lengyel zsidóleány levelét:

El akarom hagyni népemet, amelyet olyan nagyon szeretek. El akarom hagyni családomat és apám házáat, melyhez szívem úgy odanőtt. Megyek és keresem Isten országát. Tudom, hogy sokat fogok küzdeni és szenvedni, tudom, idegen leszek a családom és népem számára, tudom, hogy a szüleim halotti éneket fognak énekelni felettem és meg fogják átkozni születésem napját is, tudom, hogy barátaim ellenségeimmé lesznek, — mégis szilárd az elhatározásom.

Elhordozom a szidalmakat és szívesen veszem magamra a szenvedést Jézus, a Messiás nevéért, aki számomra mindennél drágább lett.

Amit irok, talány lesz az ön számára Uram? Kérdezi, hogy hogyan jutottam ide? Vannak-e a mi városunkban keresztyének, akik beszéltek előttem a hitükről? Vagy hogy szükség juttatott-e erre a lépésre? Nem Uram, egyiksem ezek közül. Nem beszéltem keresztyénekkal és amikor az Uj-Testamentumot adtam néhány zsidó férfinak, halálos ellenségeimmé lettek. Ha valakivel is beszéltem volna azokról a dolgokról, amelyek a szívemet betöltötték, bizonyosan megkövezték volna, mert olyanok közt élek, akik a világosságnak ellenállnak.

A külső körülményeim nagyon kedvezők. Jó szüleim vannak, akik jó módban élnek. Semmiben sincs hiányom, az egész napom szabad. Olvashatok, tanulhatok, amennyi jól esik. Mit kívánhatnék egyebet? De szükségből sohasem is tenném meg ezt a lépést. — Elmondok mindent, úgy ahogy történt.

Már kis gyermekkoromban, amikor a szemem kinyitott elvesztettem lelkem nyugalmaát és nagy küzdelmeim voltak. A kérdések végtelen sora támadt fel a lelkemben és minél inkább igyekeztem azokat elnyomni, annál rosszabb volt, míg a kétség annyira juttatott, hogy feltámadt bennem a kérdés: „Ki tudja bebizonyítani, hogy van-e egyáltalán Isten?“ De küzdöttem, mint egy hős, felvettem a harcot a kétség ellen. Nincsen minden műnek mestere? Így kell, hogy minden teremtménynek teremtője is legyen. Ki teremtette hát ilyen csodálatosan az egész világot. Hol van az építőmester, aki a kék égboltozatot alkotta? Ki igazgatja a csillagok járását? Kell lenni Istennek, aki mindent teremtett és fenntart! — kiáltottam.

Amikor az Uj-Testamentumot a kezembe vettem, egy új világ tárult fel előttem. De mivel félttem attól, hogy vétkezem, ha olyan dolgokkal foglalkozom, melyet az enyémekek ellesznek, minden erőmet összeszedve küzdöttem, hogy Krisztus szavai gyökeret ne verjenek szívemben. Valóban beteljesedtek rajtam a próféta szavai: „Hallván halljatok és ne értsetek.“ Hosszú időre béklyóba vettem szívem érzelmeit. Próbáltam magamat külső dolgokkal elfoglalni és amíg Varsóban voltam, sikerült is, de amikor újra visszatértem a szülői házba és az időmmel szabadon rendelkeztem, nem tudtam többé uralkodni a lelkem felett. Komolyan kezdtem gondolkozni mindenről és szomorúan bolyongtam ide s oda, anélkül, hogy tudtam volna, hogy melyik utat válasszam . . .“

„Sionért nem hallgatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg földerül, mint fényesség az Ő igazsága és szabadulása, mint a fáklya tündököl.“

Ésaiás 62:1.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Május 1. Gal. 6: 1—8. Ján. 5: 17—29. A keresztyén életnek kettős törvénye van, amelyek egymással ellentétben látszanak lenni, pedig tulajdonképen kiegészítik egymást: 1. a saját terhünket hordoznunk kell, s nem szabad mástól kívánnunk, hogy azt hordozza; 2. készeknek kell lennünk mások terhét is hordozni, ha Isten ezt a feladatot reánk bizza. Ez az igazi önzetlen, önfeláldozó keresztyén élet, amelyben példaként járt előttünk maga az Úr Jézus Krisztus.

Május 2. Gal. 6: 9—18. Ján. 5: 30—47. Milyen különbség van az olyan keresztyén élet közt, amelyik külső szabályokkal, emberi rendelkezésekkel, testi igyekezettel akar érvényesülni, s az olyan keresztyén élet között, amelyik igazán „élet“, a megfeszített Krisztusból kiáradó Lélek által létrejött élet, tehát új teremtés! Amaz a keresztyénség nem ad a léleknek békességet, még akkor sem, ha bizonyos külső békességet talál is, épen az által, hogy nem helyezkedik nagyon ellentétbe a világgal, míg emez a keresztyénség még a világ féltreismerése, gúnyja és üldözése között is igazi békességet szerez a léleknek, békességet az Úrban.

Május 3. Ef. 1: 1—14. Ján. 6: 22—33. A mi üdvösségünk nagyon erős alapokon nyugszik, Istennek eleve elhatározásán. Isten elkészítette a maga válságtervét a bűnös ember megmentésére s ennek a tervnek a keresztyénítélet munkálkodik, mióta az ember bűnbe esett. Munkálkodott ezen elejétől fogva az ember nevelése által, hogy azt a válság elfogadására előkészítse, munkálkodott a válságnak Jézus Krisztusban való elvégzése által, s munkálkodik azóta is Szent-Lelke által, aki velünk az Ő akaratának titkát folyvást közli minden bölcseséggel és értelemmel. S ennek a nagy munkának a befejezése az lesz, hogy mindazok, akik a válságot elfogadták, egy testté szerkeszteszék össze a Krisztussal.

Május 4. Ef. 1: 15—23. Ján. 6: 34—50. Isten nagy munkájával szemben a mi feladatunk egyedül csak a hit, amellyel azt, amit a teremtő, megváltó és új életre keltő Szent-Háromság-Isten számunkra nyújt, elfogadjuk. Mi, akik hiszünk, megnyerhetjük mindezt a csodálatos, felséges gazdagságot, amelynek kifejezésére Pál apostol alig talál szavakat itt a 17—20. versekben. Ez a gazdagság mind Krisztusban van elrejtve számunkra, s így csak Ő általa, Ő rajta

keresztül lehet a miénk. „Járuljunk tehát igaz szívvel, hitnek teljességével“ (Zsid. 10: 22.) ahoz, aki mindezt megszerezte és felajánlja számunkra.

Május 5. Ef. 2: 1—10. Zsolt. 98. Az újjá nem született ember a maga gondolatai és akarata szerint forgolódik a világban, és nem is tehet másképen, mert az Istentől való élet idegen előtte. Épen ezért tudja minden ember, aki Istennek Lelke által megelevenített, vagyis újjászületett, hogy ez nem az ő érdeme, hanem Istennek kegyelme. Így hát, míg a meg nem tért ember önmagában bizik, s a maga cselekedeteivel kérkedik, addig a megtért ember alázatosan érzi és vallja, hogy elveszett ember volna, ha Isten kegyelme meg nem mentette volna, s meg nem tartaná, és lépessé nem tenné arra, hogy Ő tőle függve, Ő általa vezetettve azokban a jó cselekedetekben járhasson, amelyeket Isten készített el számára.

Május 6. Ján. 16: 5—15. Jak. 1: 16—21. Ján. 6: 60—69. II. Tim. 2: 8—13. Minden jó adomány Istentől száll alá. De legdrágább adománya Istennek az, hogy az Ő akaratából az igének magva által újjászülethetünk, új teremtéseké lehetünk. Nyissuk meg hát szívünket az ige előtt, hogy az belénk oltathassék, nyissuk meg alázatosan és szelíden, megtagadva a mi bűnös ó-emberünket és vágyva-vágyakozván arra, hogy az új ember kiformaltassék bennünk az Úr Jézus hasonlatosságára.

Május 7. Zsolt. 145. Ján. 6: 51—69. Megnyitlak-e már a te szemeid Isten dicsőségének meglátására? Megnyitlak-e füleid, hogy meghalld a nemzedékeknek jelentetését az Ő hatalmasságáról? Megnyitlak-e már ajkaid, hogy hirdesd az Ő nagyságos dolgait? Megnyitlak-e már a lelked, hogy megemlékezzél jóságáról, megnyitlak-e a szíved, hogy visszhangot adjon könyörülő szeretetére? Tapasztaltad-e már, hogy téged is megtámogatott és fölegyenesített? Az Ő kezéből tudod-e fogadni a mindennapi kenyeret? Érzed-e folyvást az Ő közeledését? Ha még nincsenek ilyen tapasztalataid, akkor bizonyára nem hívtad Őt elég hűséggel, nem kiáltottál Ő hozzá segítségül. Tedd meg ezt, s minden jót tapasztalni fogsz.

Május 8. Ef. 2: 11—22. Jól. 1. A Jézus Krisztusban való élet mindenféle válaszfalakat le tud dönteni, amelyeket ember és ember közé emelt maga az ember. Sem

nemzetiség, sem vallás, sem társadalmi állás, sem a műveltségnek foka, vagy a vagyoni állapotok különbözősége nem választhatja el egymástól azokat, akik az Úr Jézusban egygés lettek. S ha azért, sajnos, mégis olyan sok széthúzását látunk Isten gyermekei közt, az csakis abból eredhet, hogy nem elég engedelmesek Isten akaratával szemben, s az ó-ember nem engedi igazán uralkodóvá lenni az Urat. Pedig milyen dicső hivatás felépíttetni Isten templomává, úgy hogy minden egyes kő megtalálja a maga helyét, s így az egész épület zavartalan egységben növekedhessék!

Május 9. Ef. 3: 1—12. Jóel 2: 1—17. Jézus Krisztus földre jöttével lezárult az az idő, amikor csak Izrael népe volt az isteni kijelentés hordozója. Az egész emberiségről történt a váltásmunka, s erről most már az egész emberiségnek tudomást kellett szereznie. A föld minden népéből kellett előkerülniök azoknak a választottaknak, akik az egyetlen igazi egyházat, a Krisztus egyházát alkotják. Ez az egyház Istennek legfelsőbb munkája, amelyet még a mennybeli fejedelemségek és hatalmasságok is csodálnak, mert abban látják legjobban kifejezve Istennek sokféle bölcsességét. Ennek az egyháznak feje a Krisztus, s Ő általa, az Ő benne való hit által járulhat minden egyes tag bizodalommal a mennyei Atyához.

Május 10. Ef. 3: 13—21. Jóel 2: 18—3: 5. Milyen mélységes imádság az, amely itt Pál apostol szívéből a mennyei Atyához fől száll, azokért, akiket az Ő kegyelme által Krisztushoz vezethetett. Milyen világos látással és erőteljes hittel köti itt egybe az Istenségnek három személyét ez a nagy imádkozó! Az Atyát, aki előtt meghajlja térdeit, a Fiát, akinek szeretetét vágyik megismertetni a hívőkkel, s a Lelket, akitől várja, hogy ezt a munkát véghez viszi. Az ilyen lélekből fakadó imádság nyerhet valóban meghallgattatást.

Május 11. Ef. 4: 1—16. Luk. 7: 36—50. A keresztyén életben, mint egyáltalán minden életben, természetes a fejlődés. Fejlődik az egyes keresztyén élet, fejlődik a nagy közösség, az egyház. Ennek a fejlődésnek vannak föltételei és vannak akadályai. Föltételei a hit, az alázatosság, az engedelmisség, a szeretet. Akadályai: ezeknek a hiánya. Ahol egészségesen fejlődnek az egyes lelkek, ott egészségesen fejlődik a közösség is. Legelső feladata a keresztyénnek tehát az, hogy saját életében betöltse a föltételeket, azután pedig, hogy keresztyén testvéreinél ne akadá-

lyozza, hanem elősegítse a föltételek betöltését.

Május 12. Ef. 4: 17—32. És. 55: 6—11. Pál nemcsak általánosságokban beszél, mikor a keresztyén életének megújulásáról szól, hanem egészen gyakorlatiasan kitér a részletekre is. Ha valaki belenéz az általa hirdetett igékbe, mint egy tükörbe, megláthatja abban a maga ábrázatát, minden foltjával és szeplőjével együtt. Erre a kérdésre: mit kell nekem elhagynom, miben kell megújulnom? — megtalálhatja itt a feleletet. Csalárdság, hazugság, harag, lopás (finomabb értelemben véve is), tisztátalan beszédek, mérgesség, láрма, káromkodás, ezeknek a bűnöknek egyike-másika, sokszor mindegyike, minden természeti ember ábrázatát élékteleníti. Vetkőzzük le ezeket, ne szomorítsuk meg Istennek szent Lelkét!

Május 13. Ján. 16: 23—33. Jak. 1: 22—27. Luk. 11: 5—13. I. Tim. 2: 1—6. Isten igéje tükör, amely visszatükrözi a mi bűnös ábrázatunkat. De ha nem ismerjük föl benne magunkat, vagy ha megnyugszunk abban, hogy ilyenek vagyunk, akkor az ige nem éri el azt a célt, amelyért nekünk adott. Csak akik cselekszik azt, amire őket az ige felhívja, vagyis akik megnyitják szívüket a Megváltó előtt s Ő befogadják, azok lesznek boldogok. Ezek meg fogják tanulni, hogy mi az igazi istentisztelet, s szakítva a világ hiúságaival, a könyörülő szeretet gyakorlásával szolgálnak Istennek.

Május 14. Zsolt. 146. Luk. 9: 51—62. Boldog ember az, aki egyedül Istenben bíz, mert az soha meg nem csalatkozik. Az emberek szeretete fogyatékos, hűségök bizonytalan, de Isten szeretete és hűsége tökéletes és mindörökké tart. De teljesen az Úrban bízni csak az engedelmes szívűek tudnak, mert a hit és bizalom csak a megtisztított lelkiismeretben növekedhetik és virágozhat teljes pompájában.

Május 15. Ef. 5: 1—14. Luk. 10: 1—16. A hívő keresztyén világosságban jár, nem tűrhet meg az életében semmit, ami meg nem fér a világossággal. Életének kiinduló pontja az, hogy Isten szerette őt, mielőtt ő még szeretete volna Istent (I. Ján. 4: 19.), s ez a szeretet az ő szívében is fölkeltette a szeretetet Isten iránt. Aki pedig igazán szeret valakit, az igyekszik annak kedvében járni. Embereknek járhatnak kedvében bűnös dolgokkal is, de Istennek csak tiszta étellel, alázatossággal, igazságszeretettel, engedelmisséggel. Az ilyen életből ragyog elő a Krisztus képe s vonz másokat is a kereszthez.

Vargha Gyuláné.